

Έρασμία Αναστασιάδου

φυσικώτατα και τεχνικώτατα έφαιλε. Κυρία της άκρι-
βεστάτης, τεχνικωτάτης αλλά και άκριβοϋς φιοΐης της,
απέδωκε με καταλληλότατον χρωματισμόν τὸ μέρος της.
Τώρα, ή δεσπ. Οριγόνη. Συνάντησις πολλῶν ιδιοφυΐων.
Υποκρίνεται άφελέστατα, φυσικά, με θάρρος και δύνα-
μιν. Τραγουδεΐ με έπιβλητικήν έκφρασιν και αυτοπεποί-
θησιν. Γνωρίζει κατὰ βάθος την γαλλικήν γλώσσαν και
την αποδίδει τελείως και με όλας της τās λεπτότητας.
Μικρά άκόμη, κατέχει ικανήν μόρφωσιν. Εΐνε μια καλ-
λιτεχνική φύσις, ή δεσπ. Οριγόνη, ποϋ, έάν οδηγηθΐ
άπο έμπειρους οδηγούς έως τὸ βάθος τοϋ ραϋΐ της τέ-
χνης, — τὸ βάθος ποϋ εΐνε προωρισμένη νά άντιληφθΐ
αϋτή, — θά εξέέλθη εις τὸν κόσμον ώρισμένως με πολλὰς
καλλιτεχνικάς εΐλογίας. Τελευταία, δ κ. Σκλάβος, μου-
σικός άρτιος, με μέλλον συνθέτου, υπό εκνηκικήν και υπό
μουσικήν έποψιν άνεδείχθη ικανώτατος, με μεγάλας έλ-
πίδας διά τὸ μέλλον.

Ειρήνη Πολ. Δημητράκοπούλου

Η Αθηναΐκη Μανδολινάτα έώρτασε καλλιτεχνικώ-
τατα, αλλά και έθνικώτατα την ΚΕ Μαγίου. Ως άπο
τετραετίας καθΐερωσε, έδωσε και έφέτος έθνικήν συναυ-
λίαν εξ έργων Έλληνικής έμπνεύσεως Έλλήνων συνθε-
τών. Τά ώρατα δημοτικά τραγούδια έμελοποιήθησαν τε-
χνικώτατα, έκτενέστεραι δέ συνθέσεις επί Έλληνικών
μοτίβων υπό τύπον ραυφωδιών έπαΐχθησαν. Αΐ συνθέσεις
ήσαν τών κ. κ. Σαμόρα, Αάβδα, Λαυράγκα, Πολυκρά-
τους, Νικολάρα, ως και τών άειμνήστων Μαντζάρου,
Καρρέρη και Παριζίγη.

Η όρχήστρα, ήν δεξιώτατα διήύθυνεν δ κ. Αάβδας,
εξετέλεσε μετ' έκτίκτου έπιτυχίας όλόκληρον τὸ πρό-
γραμμα, προκαλέσασα ζωηρότατον ένθουσιασμόν.

Η Μανδολινάτα έδωσεν εις τὸν « Παρνασσόν » και
μΐαν έκτακτον συναυλίαν, καθ' ήν έπαιξαν οΐ καθηγη-
ται και ή όρχήστρα έργα αποκλειστικῶς τοϋ αποθανόν-
τος Ίταλοϋ μουσουργοϋ Μυνιέ, διενθιντοϋ της Μανδο-
λινάτας της Βασιλζμήτορος Μαργαρίτας, περὶ τοϋ όπολου
ώμιλῃος έν άρχΐ δ πρόεδρος της Μανδολινάτας κ. Κα-
ραβλάς. Αΐ εισπράξεις θάποσιαλοϋν εις Μιλάνον όπως
διατεθοϋν υπέρ τοϋ κοινού έράνου διά την άνέγερσιν
μνημείου εις τὸν πρό μνηδς αποθανόντα έν Φλωρεντία
μουσουργόν, όστις έκλασικοποίησε τὸ μανδολίνον, γράφας
άπειρίαν συνθέσεων και μελετών επ' αϋτοϋ, και τοϋ όπολου
την σχολήν τόσον έπιτυχῶς εφήρμοσεν ή Μανδολινάτα.

Ο κ. Κ. Ψάχος ώμίλησεν έν τῷ Ώδείο περὶ της
Βυζαντινής μουσικής ως Έθνικοϋ κειμηλίου, καταδικά-
σας τὸ έρρινον της φωνής, τὸ εκ της άμαθείας προελθόν.

Η κ. Κ. Παρρὲν ώμίλησεν έν τῷ « Παρνασσῷ » περὶ
τοϋ Λυκείου τών Έλληνίδων, όπερ τῇ πρωτοβουλίᾳ της

ιδρύεται, και περὶ τών γυναικῶν εις τὰ γράμματα, τās
επιστήμας, τās τέχνας και την οικογένειαν.

Ο Υφηγητής της δογματικής κ. Α. Μπαλάνος ώμί-
λησεν έν τῷ « Παρνασσῷ » περὶ της διδασκαλλας τοϋ
Ίησοϋ Χριστοϋ, θΐξας πλείστα συναφή θρησκευτικά
ζητήματα μετὰ σαφηνείας.

Η έκτη και τελευταία συναυλία της όρχήστρας τοϋ
Ώδείου παρουσίασε έμφανεστερον την έν τῷ ιδρύματι
τελουμένην εργασίαν, διότι κατεδείχθησαν αΐ προόδοι
τόν μαθητῶν και μαθητριών. Έκ της τάξεως τοϋ κ.
Μάρσικ δύο μαθηται, οΐ κ. κ. Γ. Σκλάβος και Φ. Οΐ-
κονομίδης, διηύθυναν δοκιμαστικῶς την όρχήστραν, δ αΐ
εις την εισαγωγήν τοϋ Don Juan και δ βΐ εις την εισα-
γωγήν τοϋ Egmont. Δύο μαθήτριά της κ. Φωκά, αΐ
δεσποινίδες Άγελάστου και Κωνσταντινίδου, έτραγου-
ήσαν, ιδίως ή δευτέρα με πολλήν τέχνην, ή δεσποινίς
Νέλλη Ραφαήλ έπαιξαν επί κλειδοκυμβάλου τῇ συνοδείᾳ
όρχήστρας τὸ πλήρες μελαγχολικοϋ λυρισμοϋ Concerto
εις λὰ έλασσον (τὸ αΐ μέρος) τοϋ Γκέρηκ, ή δεσποινίς
Κορίδα έπαιξε βιολί με πολλήν έλευθερίαν και αίσθημα
και ή δεσποινίς Πίστη και δ κ. Πίνδιος έπαιξαν συνο-
δείᾳ όρχήστρας Ρουμπινιστάν και Τσαϊκώφσκη.

Απέθανεν εις Παρίσιος δ διάσημος χαράκτης Ροϋν,
άριστοτέχνης εις την κατασκευήν μεταλλίων. Τά σπου-
δαιότερα τών έργων του εΐνε τὸ προς τιμήν τοϋ Βίκτω-
ρος Ούγκῶ φιλοτεχνηθέν μετάλλιον, εΐκονίζον την Αθα-
νασίαν και ή « Σπορένς », χαράχθεισα επί τών άργυρέων
Γαλλικῶν νομισμάτων.

Συναυλία Λαμπελέτ.

Ο κ. Γ. Λαμπελέτ έδωσε εις τὸν « Παρνασσόν » την
πρώτην του συναυλίαν, αποτελουμένην αποκλειστικῶς
άπο έργα του. Τὸ πρόγραμμά του περιελάμβανε εις τὸ
Ιον μέρος συνθέσεις κλασικάς ως τὸ Menuet, την
« Φο ύ γ κ α ν » κτλ. και εις τὸ δεύτερον καθαρώς Έλ-
ληνικάς. Εις τās πρώτας διαβλέπει τις την άπλότητα
και εΐλικρινειαν της άθανάτου σχολής τών Bach και
Mozart, εις τās δευτέρας άναφαίνεται όλόκληρη ή προ-
σωπικότης του συνθέτου — και αϋτή εΐνε ή πλέον ένδια-
φέρουσα. Ο Λαμπελέτ διά τών « Φι λ ι ὶ ὢ ν » — της
« Μ π α λ ά τ α ς » — της « Α ν θ ο σ τ ε φ ά ν ω τ η ς » και
της « Γ ι ο ρ γ η ς » άγνωρίζεται έθνικῶς συνθέτης,
απαράμιλλος εις τὸ είδος του. Τά Έλληνικά μοτίβα του
περικλείουν όλον τὸν καϋμόν και την παθητικήν χαράν
της Έλληνικής ψυχής, οΐ χοροΐ του εΐναι χαρακτηρισ-
τικώτατοι, ή άναρμονίαι τών τραγουδιών του όμαλή
και φυσικωτάτη. Έπειτα τί δραματικῶν ρεώμα και τί
ώραται μεταπτώσεις! Με πόσην τέχνην μεταπίπτει
άπο την χαράν στην λύπην και άπο την λύπην στην
χαράν εις την θανμασίαν « Μπαλάτα » του και τί υπε-
ρηφάνειαν και μεγαλοπρέπειαν περικλείει ή « Α ν θ ο-
στεφάνωτη » του!

Ο Λαμπελέτ εΐναι σ υ ν θ έ τ η ς εξ ε ι δ ι ο φ υ τ α ς,
άληθής μουσικός, μοναδικός δε διά τὰ Δημόφῃ μας
ξόματα. Κ' εκεί πρέπει να μελήν. Ως « συνθέτης τρα-
γουδιών » θά κόμη θαύματα.

Εϋχής έργον όμως θά εΐναι νά εϋχ πάντοτε σὸ πλεϋ-
ρόν του την μεγάλην καλλιτέχνηδα κ. Φωκά, διά νά δια-
πλάττη και άναδεικνύη τὰ έργα του! Α. Γ. Μ.

Ο δωρήσας 300,000 φρ. διά την άνέγερσιν τοϋ κτι-
ρίου της Έθν. Πινακοθήκης εΐνε δ κ. Μαρίνος Κοργια-
λένιος. Η έπιτροπή της Πινακοθήκης έχουσα ήδη εξη-
σφαλισμένας 100,000 εκ τοϋ κληροδοτήματος τοϋ Αβέ-
ρωφ προς τὸ Πολυτεχνείον και 2,000 ετησίως προς
συντήρησιν τοϋ κτιρίου, θά προβΐ ταχέως εις την άνέ-
γερσιν αϋτοϋ.